

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. M.**, zast. Mgr. Michalem Davidem, advokátem, se sídlem K Dolům 1924/42, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Policejní prezidium**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2016, č. j. 6 A 187/2014 - 139,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Michalu Davidovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 15.504 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 4. 2014, č. j. PPR-7673-3/ČJ-2014-990450, žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014, č. j. KRPA-119403-50/ČJ-2012-0000IY, kterým Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „prvoinstanční orgán“), na základě § 64 odst. 2 a 3 zákona o zbraních z roku 2002, nabídla prostřednictvím podnikatele v oboru zbraní a střeliva zbraně ve vlastnictví žalobce k prodeji.

V odůvodnění prvoinstanční orgán připomněl, že žalobce předal poslední den platnosti zbrojního průkazu, tj. 15. 12. 1995 své legálně držené zbraně do komisního prodeje společnosti EL CID. Následně, po zániku společnosti EL CID byly zbraně předány Deringerr Praha s. r. o. Ani v jedné společnosti však nedošlo k prodeji zbraní a poté co naposledy jmenovaná společnost

v roce 2000 pozastavila svoji činnost, předala žalobcovy zbraně Policii České republiky. Policie dne 11. 3. 2004 vyrozuměla žalobce, že se jeho zbraně nachází na jejím oddělení a vyzvala jej, aby rozhodl, jak se zbraněmi naloží. Žalobce policii sdělil, že si nepřeje, aby se zbraněmi nakládala, dokud nebude schopen si je převzít. Policie dne 30. 3. 2011 a následně také dne 26. 4. 2012 vyzvala žalobce, aby ve věci svých zbraní postupoval podle § 64 odst. 1 zákona o zbraních z roku 2002. Vzhledem k tomu, že žalobce výzvu policie nevyslyšel, prvoinstanční orgán zahájil z moci úřední řízení o nabídce zbraní, nechal zpracovat znalecký posudek k ceně zbraní a umožnil žalobci nahlédnout do spisu. Po seznámení se spisovou dokumentací žalobce uvedl, že policie převzala zbraně od subjektu, se kterým neměl žádný právní vztah, přičemž nereagovala na rozpor mezi stavem zbraní podle komisní smlouvy a jejich skutečným stavem. Policie České republiky tedy žalobci podle jeho názoru způsobila škodu, která ospravedlňuje jeho dosavadní postup. Žalobce ve vyjádření požádal, aby policie i nadále strpěla úschovu zbraní, neboť není možné, aby ve výkonu trestu odnětí svobody zařizoval jejich předání jinému subjektu. Žalobce se rovněž ohradil proti závěru znaleckého posudku. Podle prvoinstančního orgánu však nelze vinit za škodu policii, neboť je v současném stavu již obdržela od společnosti Deringerr Praha. Prvoinstanční orgán uzavřel, že „[z]něním § 64 odst. 2 zákona o zbraních je příslušný útvar policie zmocněn převzít vlastnické právo účastníka řízení [tj. žalobce] ke jeho zbraním za stanovených podmínek. K uvedenému převzetí vlastnických práv došlo na základě prokazatelného převzetí výzvy příslušného útvaru policie účastníkem řízení, ve kterých jsou uvedeny způsoby splnění jeho povinností, stanovené zněním § 64 odst. 1 písm. a) až c) zákona o zbraních. Příslušný útvar policie prokazatelně doručil účastníku řízení výzvu ke naložení s jeho zbraněmi podle § 64 odst. 1 písm. a) až c) zákona o zbraních dne 1. 4. 2011, dne 5. 4. 2011 a dále dne 10. 5. 2012. Zákon o zbraních nepřipouští při postupu podle § 64 odst. 1 zákona o zbraních jinou variantu naložení se zbraněmi, než ty, které jsou uvedeny pod písm. a) až c). Vzhledem k tomu, že účastník řízení po prokazatelně opakovaně mu doručované výzvě nezvolil žádný z postupů uvedených pod písm. a) až b), vzniklo tak, ve shodě se zněním § 64 odst. 2 zákona o zbraních, příslušnému útvaru policie oprávnění prodat zbraně účastníka řízení prostřednictvím podnikatele v oboru zbraní.“ V závěru prvoinstanční orgán konstatoval, že výtěžek z prodeje zbraní bude po odečtení nákladů prodeje předán žalobci. Pokud by se nepodařilo realizovat prodej do dvou let od opakované písemné výzvy, tj. do 10. 5. 2014, zbraně budou zničeny.

Žalovaná se v odůvodnění rozhodnutí ztotožnila se závěry prvoinstančního orgánu. Konstatovala, že jeho postup byl v souladu s § 74 odst. 5 zákona o zbraních z roku 2002 a § 64 odst. 1 a 2 téhož zákona. Vzhledem k dalším řízením, která vyvolal žalobce, si prvoinstanční orgán vyžádal souhlas s prodejem zbraní Ministerstva vnitra a Obvodního soudu pro Prahu 7. Žalovaná rovněž konstatovala, že popis zbraní odpovídá písemným materiálům o převzetí zbraní do úschovy policie. Žalovaná uzavřela, že žalobce mohl zabránit škodě na svých zbraních, kdyby se o ně zajímal.

Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2013, č. j. PPR-19401-3/ČJ-2013-990450, žalovaná zamítla odvolání a potvrdila usnesení ze dne 12. 6. 2013, č. j. KRPA-119403-36/ČJ-2012-0000IY, kterým prvoinstanční orgán nevyhověl žádosti žalobce, aby zastavil řízení ve věci prodeje jeho zbraní. V odůvodnění prvoinstanční orgán popsal skutkový stav věci obdobně jako v rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014, č. j. KRPA-119403-50/ČJ-2012-0000IY. Konstatoval, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky podle § 66 odst. 2 správního řádu k vydání usnesení o zastavení řízení zahájeného z moci úřední. Žalovaná se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ztotožnila s právními závěry prvoinstančního orgánu.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 5. 2016, č. j. 6 A 187/2014 - 139, zamítl žalobu proti oběma rozhodnutím žalované. V odůvodnění připomněl znění § 53 odst. 1 a 2 zákona č. 147/1983 Sb., o zbraních a střelivu, ve znění účinném do 1. 3. 1996, § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 a 3 zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění účinném

pokračování

do 1. 1. 2003, a § 64 odst. 1 a 2 zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních, ve znění účinném do 30. 6. 2014. Soud se zabýval námitkou, že po pozbytí platnosti zbrojního průkazu již žalobce se zbraněmi naložil v souladu s tehdy účinným § 53 odst. 2 zákona o zbraních z roku 1983, neboť zbraně předal dne 15. 12. 1995 společnosti EL CID, a prvoinstanční orgán tedy nebyl oprávněn vyzývat jej, aby s nimi naložil podle zákona o zbraních z roku 2002. Soud připustil, že žalobce tvrzeného dne předal zbraně uvedené společnosti, a to na základě smluv o komisním prodeji, nicméně připomněl, že podle žalobce k prodeji zbraní vůbec nemělo dojít. Naopak, jeho úmyslem bylo ponechat zbraně v úschově, dokud je nebude oprávněn znovu převzít. Podle soudu však žalobce nebyl oprávněn předat zbraně do úschovy společnosti EL CID, neboť podle § 53 odst. 1 zákona o zbraních z roku 1983 byl povinen odevzdat je okresní správě Sboru národní bezpečnosti nebo na místo touto správou určené. Ze stejného důvodu by postup žalobce neodpovídal § 53 odst. 2 zákona o zbraních z roku 1983, i kdyby bylo jeho úmyslem skutečně nabídnout zbraně k prodeji. K prodeji zbraní nedošlo a žalobce je nepřevzal, ačkoliv se k tomu smluvně zavázal. Zbraně tedy nadále skladovala EL CID, spol. s r. o. za poplatek stanovený pro tento případ ve smlouvách o komisním prodeji. Po zániku společnosti EL CID byly zbraně převedeny na Deringerr Praha, s. r. o. a později se dostaly do úschovy Policie České republiky. Policie vyrozuměla žalobce o této skutečnosti a vyzvala jej, aby se zbraněmi naložil podle § 64 odst. 1 zákona o zbraních z roku 2002, a to dopisem, který byl žalobci doručen dne 11. 3. 2004 a dále také dopisy ze dne 30. 3. 2011 a 26. 4. 2012. Vzhledem k tomu, že žalobce ani po těchto výzvách s předmětnými zbraněmi dle uvedeného ustanovení nenaložil, rozhodl prvoinstanční orgán v souladu s § 64 odst. 2 zákona o zbraních z roku 2002, že zbraně nabídne k prodeji. Soud zdůraznil, že uvedený stav zapříčinil žalobce, a to tím, že se po předání zbraní společnosti EL CID nadále nezajímal o osud zbraní, přestože nedošlo k jejich prodeji. Podle soudu se žalobce nemůže s úspěchem dovolávat, že nebyl včas informován o změně držitelů zbraní, popřípadě, že prvoinstanční orgán nepostupoval bez prodlení.

Soud nepřisvědčil námitce, že prvoinstanční orgán žalobci znemožnil převést zbraně na třetí osobu, neboť mu neumožnil prohlídku zbraní. Z obsahu spisového materiálu soud dovodil, že dne 10. 6. 2013 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, mezi nimiž byly i doklady popisující stav zbraní. Prvoinstanční orgán tedy žalobci nikterak nebránil, aby se zbraněmi naložil v souladu s § 64 odst. 1 zákona o zbraních z roku 2002. Vzhledem k tomu, že podle soudu byly splněny podmínky pro zahájení řízení ve věci prodeje zbraní a pro postup podle § 64 odst. 2 zákona o zbraních z roku 2002, nelze mít za důvodné ani námitky proti rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání proti rozhodnutí, jímž prvoinstanční orgán nevyhověl žádosti o zastavení téhož řízení. Podmínky pro zastavení řízení uvedené v § 66 odst. 2 správního řádu podle soudu nebyly v daném případě splněny.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V ní namítl, že podle smluv o komisním prodeji měla společnost EL CID nabízet zbraně k prodeji od 15. 12. 1995 do 15. 6. 1996, teprve poté měly být zbraně v úschově, to však již za účinnosti zákona o zbraních z roku 1995, který postup stěžovatele umožňoval v § 73 odst. 1 písm. d) tohoto zákona. Následně, stále ještě v době účinnosti zákona o zbraních z roku 1995, mělo dojít k předání zbraní prvoinstančnímu orgánu, čímž však byly splněny podmínky § 72 odst. 1 uvedeného zákona. Stěžovatel minimálně dne 29. 3. 2004 požádal o další úschovu. Namísto toho, aby prvoinstanční orgán vyrozuměl stěžovatele, že zbraně nadále nebude uschovávat a vyzval jej k označení schovatele, uschoval zbraně po dobu 7 let a poté jej vyzval, aby se zbraněmi naložil podle § 64 odst. 2 zákona o zbraních z roku 2002. Stěžovatel uzavřel, že splnil své zákonné povinnosti, a Městský soud v Praze tedy pochybil v právním hodnocení věci. Vzhledem k tomu stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne

16. 5. 2016, č. j. 6 A 187/2014 - 139, jakož i rozhodnutí žalované ze dne 9. 9. 2013, č. j. PPR-19401-3/ČJ-2013-990450, a ze dne 14. 4. 2014, č. j. PPR-7673-3/ČJ-2014-990450.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 27. 6. 2016 žalobce nad rámec stávajících kasačních námitek uvedl, že se až v roce 2011 dověděl, že jeho zbraně jsou ve stavu, v jakém je nezanechal, a proto nemohl připustit jejich prodej. Stěžovatel namítl, že jemu ani jeho dřívějšímu právnímu zástupci policie neumožnila prohlídku zbraní, nepřinesla je na osobní jednání, ačkoliv o to žádal, a proto mu není známo, jak zbraně vypadají. Vzhledem k těmto skutečnostem se stěžovatel domnívá, že po něm nelze spravedlivě žádat, aby rozhodl, jak má být se zbraněmi naloženo. Stěžovatel namítl, že policie prodává zbraně za nižší cenu z důvodu, že jim scházejí některé komponenty; stěžovatel však zbraně předával do úschovy kompletní. Stěžovatel uvedl, že postupem správních orgánů došlo k porušení jeho práv podle čl. 14, 17 a 18 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Konstatoval, že je diskriminován nejen postupem správních orgánů v nyní projednávané věci, ale také v souvislosti s opakovanou žádostí o vydání zbrojního průkazu, v souvislosti s prodejem jeho nemovitostí, s odsouzením pro trestný čin vraždy či s žádostmi o podmíněčné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Stěžovatel rovněž navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil nejen výrok I. napadeného rozsudku, ale také výrok II., neboť podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, má nárok na paušální náhradu nákladů za pět úkonů, které v žalobním řízení učinil bez právního zástupce, tj. 1.500 Kč.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatel označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud dovodil, že účelem dříve účinného § 53 zákona o zbraních z roku 1983, § 72 a § 73 zákona o zbraních z roku 1995 i současného § 64 zákona o zbraních z roku 2002 bylo a i nadále je upravit nežádoucí situaci, kdy vlastník zbraní na jedné straně realizuje jedno ze svých základních práv, tj. vlastnické právo, to však vůči předmětu vlastnictví, který podléhá zásadní veřejnoprávní regulaci, respektive povolení státu, přičemž vlastník toto povolení pozbyl. Za této situace vlastník není oprávněn samostatně držet, nosit či používat zákonem vymezené druhy zbraní a obsah jeho vlastnického práva se tak omezuje na minimum. Přitom je zcela pochopitelné, že se zákonodárce v právní úpravě z roku 1983, 1995 i 2002 nespolehl toliko na sebeomezení vlastníků, ale stanovil jim povinnost naložit se zbraněmi některým ze způsobů, které stanoví zákon. Přitom je také zřejmé, že uložením zbraní do úschovy nemusí být nežádoucí situace vyřešena jednou pro vždy. Po skončení úschovy je totiž nezbytné znovu vyřešit otázku, jak naložit se zbraněmi, aby je vlastník, který již dříve pozbyl a dosud znovu nenabyl příslušné povolení, nemohl samostatně držet, nosit a používat. Podle Nejvyššího správního soudu proto nelze přisvědčit tvrzení, že prvoinstanční orgán již nebyl oprávněn požadovat, aby stěžovatel se svými zbraněmi naložil některým ze způsobů podle § 64 zákona o zbraních z roku 2002, neboť se zbraněmi již naložil v souladu se zákonem o zbraních z roku 1983, respektive 1995. Stěžovateli sice lze přisvědčit, že předal zbraně společnosti EL CID

pokračování

ke komisnímu prodeji, a to již v roce 1995, sám ovšem uvedl, že k prodeji nikdy nemělo dojít. Nadto, podle komisních smluv měla společnost EL CID nabízet zbraně jen po dobu šesti měsíců. Stěžovatel se sice zavázal, že si zbraně poté, do jednoho měsíce, vyzvedne, porušením této povinnosti však společnost EL CID nabyla toliko právo účtovat stěžovateli 20 Kč skladného za každý den prodlení. Je tedy zřejmé, že stěžovatel společnosti EL CID fakticky předal zbraně do úschovy, a to již za účinnosti zákona o zbraních z roku 1995. Zvolil tedy řešení, které z povahy věci nemusí mít trvalý charakter a v posuzované věci jej ani nemělo.

Ze spisové dokumentace je rovněž zřejmé, že stěžovatelovy zbraně se od společnosti EL CID dostaly do držení Deringerr Praha s. r. o., která následně pozastavila činnost a v roce 2001 předala zbraně Policii České republiky. Nejvyšší správní soud konstatuje, že policie nikterak nepochybila, když zbraně převzala. Úkolem policie nebylo zkoumat soukromoprávní vztahy stěžovatele a domáhat se pokračování úschovy u společnosti EL CID. Podstatné je, že v posuzované době nebylo možné předat zbraně stěžovateli a stávající držitel nebyl schopen zbraně nadále uschovat. Policie ovšem podle zákona o zbraních z roku 1995 nebyla obecným uschovatelem zbraní, který by byl povinen zajistit úschovu, dokud na tom trvá vlastník, a není jím ani podle zákona o zbraních z roku 2002. Policie uschovávala, respektive uschovává zbraně na základě § 72 zákona o zbraních z roku 1995 a § 29 odst. 1 písm. j) zákona o zbraních z roku 2002 toliko v prvních měsících od zániku platnosti zbrojního průkazu vlastníka, a to proto, aby těmto vlastníkům zabránila neoprávněně držet, nosit či používat zbraně v jejich vlastnictví a současně, aby jim poskytla dostatek času k rozhodnutí, jak se zbraněmi naložit. Poté, co policie převzala zbraně od společnosti Deringerr Praha s.r.o., tedy byl stěžovatel povinen rozhodnout, jak s nimi naloží, obdobně, jako by k zániku platnosti jeho zbrojního průkazu došlo teprve v této době. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nesplnil svoji povinnost podle § 73 zákona o zbraních z roku 1995, respektive podle § 64 zákona o zbraních z roku 2002, a nesdělil, jakým způsobem má být naloženo s jeho zbraněmi, policie jej k tomu vyzvala přípisy ze dne 11. 3. 2004, ze dne 30. 3. 2011 a ze dne 26. 4. 2012, a to v souladu s § 64 odst. 2 zákona o zbraních z roku 2002. Policie přitom stěžovateli sdělila, že je povinen rozhodnout o svých zbraních podle § 64 odst. 1 zákona o zbraních z roku 2002, a pokud tak neučiní, bude se zbraněmi naloženo podle § 64 odst. 2 téhož zákona. Ze skutečnosti, že mezi první a druhou výzvou uplynulo sedm let, podle Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by policie byla povinna strpět úschovu stěžovatelových zbraní tak dlouho, dokud nebude schopen si je převzít. Stěžovateli nevzniklo legitimní očekávání, že úschova bude pokračovat jen proto, že prvoinstanční orgán nezahájil řízení podle § 64 odst. 2 zákona o zbraních z roku 2002 již v roce 2004. K zahájení takového řízení ostatně prvoinstanční orgán nebyl v dané době oprávněn, neboť výzva podle naposledy uvedeného ustanovení musí být opakovaná. Policie nebyla povinna stěžovatele zvláště vyrozumět, že jeho zbraně již nebude nadále uschovávat; tato skutečnost byla dostatečně zřejmá z toho, že policie zaslala stěžovateli opakované výzvy, aby se zbraněmi naložil podle § 64 odst. 1 zákona o zbraních z roku 2002.

Na uvedených závěrech nemůže nic změnit tvrzení, že se zbraně nacházejí v jiném stavu, než v jakém je stěžovatel předal do úschovy. Pokud se stěžovatel domnívá, že mu vznikla škoda, mohl žádat její náhradu na osobě, která ji způsobila. Vznikem škody ovšem nezanikla povinnost stěžovatele podle § 64 odst. 1 zákona o zbraních z roku 2002 a nedošlo ani k nemožnosti aplikace § 64 odst. 2 téhož zákona, který stanoví následek za nesplnění naposledy uvedené povinnosti. Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčil námitce stěžovatele, že po něm správní orgány nemohly spravedlivě žádat, aby se zbraněmi naložil podle § 64 odst. 1 zákona o zbraních z roku 2002, protože neměl možnost je shlédnout a posoudit jejich stav. Správní orgány totiž neměly povinnost přepravit zbraně do Věznice Jířice. Pokud se stěžovatel domníval, že se zbraněmi nemůže naložit, dokud si nebude moci ověřit jejich stav, měl si v této věci sjednat zastoupení. K námitce, že stěžovatel byl zastoupen, avšak prvoinstanční orgán se zástupcem odmítl

komunikovat, Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 9. 1. 2014, KRPA-119403-50/ČJ-2012-0000IY, se zástupce stěžovatele neprokázal plnou mocí. Uvedenou skutečnost stěžovatel nikterak nerozporoval a Nejvyšší správní soud proto neshledal pochybení prvoinstančního orgánu, neboť zmocnění se podle § 33 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, prokazuje plnou mocí.

Nejvyšší správní soud rovněž nevyhověl námitce stěžovatele, že mu měl krajský soud přiznat paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1.500 Kč. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, „[z]ákladu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ A contrariò z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníku řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem. Taková situace přitom zcela jednoznačně nastala v nyní posuzované věci, neboť stěžovatel nebyl v řízení před krajským soudem úspěšný a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. „[n]estano-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“

Ostatní námitky stěžovatele nesouvisí s předmětem řízení o této kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud k nim proto nepřihlédl.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel přes veškeré výzvy a poučení, kterých se mu dostalo, trval na tom, že policie má pokračovat v úschově jeho zbraní, neshledal Nejvyšší správní soud postup správních orgánů ani Městského soudu v Praze za nezákonný, přičemž neshledal porušení ani stěžovatelem namítaného čl. 14, 17 a 18 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů, která se skládá z částky 3 x 3.100 Kč za tři úkony právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ze dne 27. 5. 2016, poradě s klientem přesahující jednu hodinu dne 24. 6. 2016 a doplnění kasační stížnosti ze dne 27. 6. 2016 podle § 7 bodu 5, ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a z částky 3 x 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu), celkem 10.200 Kč. Zástupce stěžovatele prokázal, že je plátcem DPH, proto součástí nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 2.142 Kč, tj. 21 % z částky 10.200 Kč, celkem 12.342 Kč.

Zástupci stěžovatele dále náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s cestovními výdaji na poradu s klientem ve Věznici Ostrov, to znamená cestovné za zpáteční cestu osobním automobilem registrační značky X z advokátní kanceláře Mgr. Michala Davida v Praze do Věznice Ostrov v celkové délce 296 km, při průměrné spotřebě nafty 7,83

pokračování

l/100 km a sazbě 3,80 Kč základní náhrady za 1 km jízdy a sazbě 29,70 Kč náhrady za jeden litr benzínu automobilového 95 oktanů, podle § 1 písm. b) a § 4 písm. c) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 328/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, ve spojení s § 13 odst. 4 advokátního tarifu a § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 1.813,20 Kč. Zástupci stěžovatele v této souvislosti náleží také náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu ve výši 8 x 100 Kč, protože na cestě na poradu s klientem ve Věznici Ostrov strávil 3 hod. 50 minut. Náhrada za promeškaný čas společně s cestovními náklady, včetně DPH, činí 3.162 Kč.

Celkové důvodně vynaložené náklady zástupce stěžovatele činí 15.504 Kč a nese je stát. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu